

Phần 1

Buổi tối, tại nhà hàng “Dạ Yến”, không khí vô cùng nhộn nhịp, những chiếc xe hơi sang trọng đậu ngoài cổng kín cả đường đi, khách mời khoác những bộ cánh thời thượng lưu thể hiện sự giàu có trong ánh đèn rực rỡ của nhà hàng.

Những ly rượu Tây được nâng lên hạ xuống rộn ràng, tiếng chào mừng của những vị khách vang cả một khoảng đại sảnh.

Đón lấy một ly rượu từ khay của một người phục vụ, Minh Nhật nhấp một ngụm rượu nhỏ, mỉm cười:

- Mọi thứ đều thật tuyệt, thật hoàn mỹ phải không, Thanh Huy?
- Một người ưa chuộng sự hoàn mỹ như cậu thì luôn tổ chức những bữa tiệc đắt tiền như thế này mà.

Minh Nhật đưa một ngón tay về phía trước lắc đầu:

- Cậu nói sai rồi, tớ không tổ chức mà chỉ thay ba tớ sắp xếp thôi.

Thanh Huy nhún vai:

- Thì cũng như nhau thôi, ba cậu và cậu chẳng phải là cha con hay sao?
- Ừ... thì cậu muốn hiểu sao thì tùy. Tớ đi tiếp bạn đây.
- Đi với mấy cô gái đó hả?

Thanh Huy nhướng mày về phía các cô gái tự nãy giờ đang đứng nhìn họ, Minh Nhật cười tươi nói nhanh:

- Tớ lại đây một tí thôi, không để cậu ở đây một mình đâu, bạn tốt ạ.

Minh Nhật bước đi sau nụ cười tươi với Thanh Huy. Minh Nhật đang tưởng tượng ra cảnh cô gái vây quanh lấy mình bởi sự đẹp trai và hào hoa số một của mình. Ôi! Thật tuyệt vời...

- Ôi!

Tiếng ly rơi xuống nền gạch sáng loáng vụn vỡ, do Minh Nhật đang mơ màng nghĩ đến những cô gái kiều sa đang đợi mình nên không nhìn thấy có người đang bước ngang qua.

Minh Nhật luống cuống:

- Cô có sao không?
- Còn sao nữa, anh làm tôi bị gãy guốc rồi nè.

Minh Nhật kêu trời thảm, anh nhìn thấy đôi guốc đang nằm chổng chơ trên sàn nhà:

- Tôi không cố ý.

Thục Linh thắc mắc:

- Hừ! Không cố ý mà là cố tình thì đúng hơn, phải không?

Minh Nhật rất tức khi gặp phải một cô gái chanh chua như thế này. Anh muốn tiến đến cãi tay đôi với cô gái này nhưng anh không thể làm được vì một người đàn ông hoàn mỹ không bao giờ cãi nhau với một cô gái chồn đong người. Minh Nhật cố nuốt nước bọt, giọng ngọt dịu:

- Tôi thật lấy làm tiếc vì sự cố vừa rồi, tôi sẽ đền lại cho cô một đôi guốc khác đẹp hơn.

- Đền, anh nói sao nhẹ nhàng quá vậy?

Minh Nhật nhìn sững cô gái. Anh đã cố gắng hết sức dằn nén cơn lửa mạnh trong người để có thể nói chuyện hòa nhã với cô ta nhưng không được rồi:

- Bộ có một mình cô bị thiệt hại hay sao, tôi cũng bị vậy.

Dầu đôi môi hồng, Thục Linh cãi lại:

- Có chút xíu hà cũng so bì nữa sao?

- Sao không? Cô có biết bộ vest này đắt tiền lắm không, nó bằng cả chục đôi guốc của cô đó.

Thục Linh nhìn Minh Nhật bằng đôi mắt có lửa.

- Vậy sao, để tôi giúp anh lau chùi cẩn thận nghen.

Thục Linh mỉm cười với ý nghĩ tinh quái vừa xuất hiện trong đầu. Cô với tay lấy nhanh chiếc khăn của người phục vụ vừa đi ngang qua, lau lấy lau để vào áo của Minh Nhật, cô cố tình lau lên tận cổ của Minh Nhật, làm anh phải la lên:

- Cô làm gì vậy, cô bị điên à?

Thục Linh nói tỉnh bơ:

- Tôi giúp anh chùi áo, nó bị dính chỗ nào tôi lau chỗ ấy. Bộ trên mặt anh cũng bị dính hả?

Minh Nhật biết mình đang bị cô ta chọc quê, nên nói nhanh:

- Không cần cô phải làm giúp như vậy, tự tôi có thể làm được điều đó.

Minh Nhật nhìn chiếc áo vest của mình sắp biến thành một màu khác mất rồi. Tốt nhất là nên tránh xa cô gái này, nếu không, cô ta mà làm ầm lên thì mọi người sẽ đổ xô hướng nhìn về phía anh mất. Đến lúc đó thì... Ôi! Minh Nhật không hề tưởng tượng đến cảnh ghê sợ đó.

- Nè! Anh bị “chết máy” hay sao mà đứng yên như tượng đá vậy hả, sợ tôi rồi phải không?

Minh Nhật nhếch môi cười:

- Người như cô mà tôi phải thua à? Không bao giờ có chuyện đó xảy ra cả, cô có hay thì đứng đó mà la một mình đi.

Thục Linh tức giận:

- Anh dám nói vậy hả, có tin là tôi la lên cho mọi người đến xem bộ mặt anh hiện giờ không?

- Cô... cô quá đáng lắm, tự cô gây ra rồi bây giờ bắt tôi lãnh hả?

- Nè! Anh đụng tôi thì phải chịu, đó là quy luật mà.

- Quy luật gì kỳ vậy tôi và cô cũng bị thiệt hại chứ có phải mình tôi đâu mà bây giờ cô đứng đó mà la la... làng.

Thục Linh nhìn gương mặt đang đắc thắng ngẩng lên trời của Minh Nhật mà tức. Cô chưa từng cảm thấy tên nào đáng ghét như hắn, có thể nói là ghét chưa từng thấy.

- Hừ! Đồ đáng ghét, cứ ở đó đi.

Thục Linh liếc Minh Nhật một cái tóe lửa rồi bỏ đi. Còn một mình Minh Nhật cảm thấy thật sáng khoái khi chiến thắng một cô gái chanh chua như thế.

Nụ cười trên sự chiến thắng vừa rồi của Minh Nhật đã bị cắt ngang bởi một giọng nói:

- Thưa cậu chủ, có người nhờ đưa cho cậu vật này.

- Ôi! Gì thế?

Để thay cho câu trả lời, người phục vụ đưa tới một cái khay:

- Đây ạ, thưa cậu chủ!

Minh Nhật ngạc nhiên:

- Ủa! Đây là bóp của tôi mà sao nó lại ở đây, kỳ vậy?

Minh Nhật nghi hoặc rồi nhanh chóng mở chiếc bóp. Số tiền bên trong hoàn toàn biến mất, nhưng tại sao bóp của anh lại biến mất và xuất hiện như thế này, rõ ràng là lúc nói chuyện với Thanh Huy bóp vẫn ở trong túi cơ mà.

Minh Nhật định gấp bóp lại, xem như mình bị xui, cũng may là giấy tờ vẫn còn, nếu không thì mệt. Nhưng có một mảnh giấy rớt ra, anh tò mò nhặt lên đọc:

- Chào công tử bột! Chắc anh ngạc nhiên lắm phải không? Tôi đã lấy hết tiền của anh để mua một chục đôi guốc rồi. Cảm ơn anh đã cho tôi mượn tiền xài tạm. Bye bye...

- Hừ! Nữ đạo tặc! Cô đừng để cho tôi gặp lại cô lần thứ hai.

- ~~Đ~~ừng... đừng bỏ rơi em... anh Hai.

- Ở lại với em... cho em theo với... anh Hai.

Thục Linh kêu to rồi ngồi bật dậy, nước mắt cô trào ra từ lúc nào. Bao năm qua rồi, giấc mơ đó vẫn luôn ám ảnh cô. Ký ức về người anh trai lại ùa về trong cô, làm cho cô vui vì mình còn có một người thân trong đời và đau buồn vì người anh đã bỏ cô mà đi.

Đã mười hai năm trôi kể từ cái đêm lạnh giá đó, cô vẫn nhớ như in giọng nói ấm áp đầy tình thương của người anh trai:

- Em ngồi đây đợi anh, anh đi một lúc sẽ về đón em. Em phải ngồi đây đợi anh quay lại nhen em gái dễ thương của anh.

Vậy đó, cô đã đợi anh trai suốt mười hai năm, câu nói của anh vẫn còn văng vảng bên tai cô, anh đã bảo cô đợi và cô đã đợi anh trở về dẫn mình theo, nhưng cô đợi mãi trong cái đêm mưa giá lạnh đó vẫn không thấy anh trai đâu cả, anh đã bỏ rơi cô rồi ư?

Thục Linh lắc mạnh đầu để thoát khỏi những ý nghĩ vừa rồi, cô tin là anh cô vẫn đang đi tìm cô dù niềm tin đó rất mong manh.

Cốc... cốc...

Thục Linh lau nhanh dòng nước mắt nói vọng ra:

- Ai đó?

- Là anh Ba Hùng.

Thục Linh nói nhanh:

- Chờ một chút.

Nói rồi, cô chạy nhanh vào nhà tắm vốc nước rửa mặt cho tỉnh. Thục Linh mở cửa:

- Có gì không, anh Hùng?

Ba Hùng nhìn Thục Linh rồi gãi đầu:

- Ngày mai ở ngoài phường có tổ chức ca nhạc, anh định rủ em đi cùng.

Thục Linh cười tươi:

- Thiệt hả? Vậy cho em đi nữa. Lâu lâu nghỉ xả hơi một bữa.

- Ủ, vậy chiều mai anh lại rước em?

Thục Linh gật đầu:

- Dạ.

- Vậy nhen. Anh về đây.

- Bye bye anh Hùng. See you again.

Ba Hùng nhìn Thục Linh, cười đắc ý rồi chạy nhanh ra toán thanh niên đang ngồi ở quán nước vỉa hè phía trước. Vừa đến nơi, Ba Hùng đã lên tiếng:

- Tụi bây mau móc túi ra để chung tiền đi.

Một tên có gương mặt đầy sẹo lên tiếng:

- Xạo đi mày! Chưa gì đã đòi tiền. Chừng nào mày đưa được em đi chơi thì mới tính.

- Nhưng tao đã rủ được Thục Linh rồi coi như là thành công một nửa còn gì.

Một tên thanh niên khác góp lời:

- Mày không sợ đại ca biết sao? Ông mà biết mày dám rủ Thục Linh đi chơi là kể như toi đời nhà ma mày đó.

Ba Hùng khoát tay, giọng thách thức.

- Hừ! Tụi bây sợ ông vừa vừa thôi, ông đâu có ba đầu sáu tay hay sáu mắt mà trông chừng Thục Linh được. Tao không nói, tụi bây không nói thì có trời mới biết.

- Thật không?

Ba Hùng vừa quay lại định chửi cho tên xen ngang một trận thì vừa lúc đó Ba Hùng lãnh ngay một cú đấm thối son vào mặt hấn. Đau quá, Ba Hùng quát lớn:

- Thăng nào ngon dám đánh ông, ông cho một trận.

Không một giọng nói cất lên, cả đám thanh niên lúc nãy cũng biến đi tự lúc nào, chỉ còn mỗi một mình Ba Hùng:

- Sao không la lên nữa đi, Ba Hùng?

Ba Hùng đứng chết trân giọng lắp bắp:

- Đại... đại ca đến đây tự lúc nào sao em không biết.

Đức Long cười lớn nhìn Ba Hùng chăm chăm:

- Biết thì mày đâu có nói ra những lời như lúc nãy, phải không? Tao cấm mày không được ve vãn hoặc dụ dỗ Thục Linh, nghe chưa.

Ba Hùng cúi mặt lí nhí:

- Em đâu dám. Em chỉ dám xem Thục Linh như là em gái thôi.

Đức Long gầm tiếng:

- Tha cho mày lần này. Tao mà còn nghe được những lời như vậy nữa thì không biết tao sẽ làm gì mày đó.

- Dạ dạ, em cảm ơn anh Long.

- Biến!

Đức Long nhìn bóng của Ba Hùng mà bức bối. Anh không thể hiểu nổi tại sao Thục Linh lại bằng lòng đi chơi với tên này. Anh phải hỏi cho ra lẽ mới được. Hừ!

- Thục Linh đứng lại đó!

Tiếng Đức Long quát lớn khiến Thục Linh phải giật mình:

- Hú hồn! Anh làm gì mà hét lớn dữ vậy, làm em giật cả mình.

Đức Long nghiêm mặt nhìn Thục Linh, lên tiếng:

- Em đi đâu đó?

Thục Linh nói trống:

- Đi chơi.

- Với ai?

Thục Linh nhăn mặt:

- Đi với ai, anh cũng quản lý nữa hả? Anh đừng độc tài quá.

- Hừ! Nếu em yên thân yên phận nghe lời anh thì không có chuyện độc tài hay độc đoán gì đâu.

- Nói vậy mà cũng nói, trước hay sau gì cũng y như nhau.

Đức Long quắc mắt nhìn Thục Linh:

- Dẹp cái chuyện đi chơi vớ vẩn của em sang một bên đi. Bây giờ em đi theo anh.

- Đi đâu?

- Cứ đi rồi biết.

Thục Linh nhìn gương mặt đằng đẵng sát khí của Đức Long mà e ngại. Sao cô cảm thấy sợ tên ma vương này quá đi mất, hấn mà liếc nhìn cô thì cô thấy run run rồi.

- Đi thì đi nhưng để em nói chuyện với anh Ba Hùng cái đã.

- Nói gì? Anh đã bảo với nó là em không đi rồi.

Thục Linh chột giận:

- Chuyện của em thì tự em nói, ai cần anh nói giùm. Anh thích làm chuyện không hỏi ý kiến của người khác lắm sao?

Đức Long nghiêng hàm răng nói cứng:

- Không nói nhiều. Bây giờ đi theo anh.

Thục Linh vùng vằng:

- Không! Em không đi đâu cả.

Đôi mắt Đức Long bắt đầu chiếu những tia nhìn đầy đe dọa về phía Thục Linh:

- Được, em giỏi lắm, Thục Linh, hôm nay dám cãi lời anh. Đức Long này cứu em từ chỗ bơ vơ về đây để em trả ơn tôi vậy đó sao, Thục Linh?

Thục Linh chớp nhanh đôi mắt. Đây là lần đầu cô nhìn thấy Đức Long có gương mặt giận dữ đến như thế. Có trời mới biết anh ta mà khùng lên sẽ làm gì cô, mà có thể đại loại như quăng cô cho cá sấu ăn, hay đập cô một trận như đòn hoặc nhẹ hơn là ăn một cái tát ngay lúc này vì tội không nghe lời.

Thục Linh lẩm bầm trong miệng:

- Tương tá cao ráo đẹp trai vậy mà bạo lực. Không giống như anh Hai mình ôn hòa và nói chuyện dễ nghe, ai như tên “ôn thần” này hờ chút là la, hờ chút là gior nắm đấm để đe dọa người khác làm theo ý mình.

Thục Linh nhìn đôi mắt to có đôi mày tướng đậm nét mà lí nhí:

- Đi thì đi, làm gì mà khó chịu quá vậy?

Nói rồi, Thục Linh bước nhanh tới chiếc “xế quái” của Đức Long, cô lấy nón bảo hiểm đội lên đầu rồi chờ Đức Long.

Đức Long thoáng mím cười khi thấy Thục Linh đã chịu nghe lời mình, đôi mày đã không còn nhíu vào nhau mà đã giãn ra.

Có ai mà biết trong đầu Đức Long đang có những ý nghĩ gì?

Chưa bao giờ Thục Linh lại được ngồi vào một bàn ăn sang trọng như thế này với tư cách là một vị khách đang hoàng để gọi các món ăn như các vị đại gia vẫn thường làm.

Liếc mắt nhìn Đức Long, cô thoáng rùng mình khi thấy anh ta đang nhìn chăm chăm mình. Cô không hiểu tại sao hôm nay, tên trùm “xã hội đen” này lại đưa cô vào nhà hàng sang trọng và có tiếng, nơi chỉ dành cho những khách thượng lưu như thế này.

Đức Long lên tiếng:

- Mặt Đức Long này có dính gì sao mà em nhìn ghê thế?

Thục Linh dẫu môi cãi lại:

- Thế sao anh nhìn em được, mà em nhìn thì anh không cho.

Đức Long cười khi:

- Rõ là trẻ con.

- Ủ, là trẻ con đó. Ai mượn anh đưa tôi vào đây rồi để cho anh nhìn mà cười chế nhạo. Tôi về, anh cứ ngồi đó một mình đi.

Thục Linh định kéo ghế đứng dậy thì Đức Long đã tức giận nói lớn:

- Ngồi xuống! Em tưởng anh đưa em vào đây là để cho em ngang nhiên bỏ về như thế này sao? Có biết giá của một bàn ăn được tính bằng tiền đô không? Anh đã mất thời gian đưa em vào đây thì hãy mau chóng học hỏi họ đi.

Thục Linh ngơ ngác:

- Ai đâu? Anh đừng có dùng quyền lực của một người cho kẻ khác chịu ơn rồi muốn nói sao thì nói.

Đức Long hất mặt về phía trước, nghiêm giọng:

- Hai người đó là các chuyên gia trong cách ăn uống và cử chỉ động tác của giới thượng lưu, anh đã tốn tiền để cho em học thì liệu hồn ráng học cho đàng hoàng đi.

Thục Linh ngơ ngác nhìn Đức Long hỏi nhanh:

- Em học những thứ này để làm gì? Em đâu phải là giới thượng lưu. Đức Long, anh nên nhớ em là một con bé bụi đời đó.

Đức Long nghe Thục Linh nói một hơi dài rồi nghiêm giọng đưa cho Thục Linh một tờ báo:

- Đây, đọc đi!

Thục Linh cầm ngay tờ báo đọc lướt nhanh:

- Tỉ phú Hoàng Minh Nhựt tìm con gái Hoàng Minh Nguyệt đã thất lạc ngày...

Sau khi đọc lướt nhanh tờ báo, Thục Linh sững sờ nhìn Đức Long:

- Anh muốn em giả làm cô gái tên Minh Nguyệt?

Đức Long ôn tồn đốt cho mình một điếu thuốc, hít lấy một hơi thuốc rồi nhả ra khói trắng lượn bay cả một không gian. Dù nhà hàng đã để bảng là “no smoking” nhưng Đức Long cứ thân nhiên đốt thuốc. Đức Long nói cứng rắn sau làn khói mỏng:

- Đúng, anh muốn em giả làm cô gái đó.

Thục Linh nghe những lời Đức Long nói mà choáng váng. Anh đâu thể vì tiền mà bắt cô phải giả dạng làm người khác. Không được, cô không thể để cho Đức Long có thể thao túng mình trở thành một cái máy khai thác tiền cho anh ta. Cô phải là Thục Linh chứ không phải là ai khác. Nghĩ thế, Thục Linh nói nhanh:

- Không! Em không làm, chỉ là trùng ngày sinh tháng đẻ thôi, trên đời này thiếu gì người sinh vào ngày tháng năm đó tại sao phải là em?

- Vì em là đứa bé ở cô nhi viện.

Thục Linh lắc đầu nói nhanh:

- Là đứa trẻ mồ côi, ai mà không muốn có cha có mẹ. Nhưng em biết rõ gia cảnh của mình mà, cha mẹ đã mất khi em còn rất nhỏ. Em chỉ còn người thân duy nhất là anh Hai, nhưng cũng đã bị thất lạc, do đó mới vào cô nhi viện. Anh Đức Long, anh biết rất rõ điều đó mà.

Đức Long cười gằn nhìn thẳng quan sát Thục Linh, ôn tồn nói:

- Biết. Tất cả những điều em nói anh đều biết. Nhưng em có biết không, đây là một cơ hội để chúng ta đổi đời. Tất cả chỉ tùy thuộc vào em, hãy biết nắm bắt lấy cơ hội đang có trước mắt.

- Không được. Em thích cuộc sống lúc này, em không hề muốn thay đổi. Đừng làm những chuyện lờng gạt đó...

Đức Long trầm ngâm, phả tiếp một hơi dài thuốc, nói:

- Nếu em ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của anh, thì anh sẽ tìm ra anh Hai cho em.

Thục Linh ngồi bật dậy nói nhanh:

- Anh biết anh Hai em ở đâu ư? Anh ấy ở nơi nào, sao không về tìm em?

Đức Long lạnh lùng nói:

- Hãy làm theo những lời anh đã nói thì khi hoàn thành xong công việc, anh trai tất nhiên cũng sẽ trở về. Cứ xem như đây là một sự thử sức mình, trong đợt tham gia ứng cử làm con gái tí phú Hoàng Minh Nhựt thì không nhất thiết là chỉ có mình em đâu, hẳn là còn nhiều cô gái khác nữa.

Ngừng một lúc, phả thêm một vòng khói thuốc, Đức Long nói tiếp:

- Thục Linh! Em được rất nhiều cái lợi trong kế hoạch này, vừa sống trong cảnh giàu có, vừa có thể tìm lại anh trai, lợi cả hai bề. Chấp nhận đi, nếu không thì đừng để anh phải đối xử vô tình.

Thục Linh bối rối bẻ ngón tay, nói nhỏ:

- Anh phải hứa là sau khi xong việc phải cho em gặp anh trai.

Đức Long gật đầu nói cứng:

- Được, anh đảm bảo điều đó.

Trong một thoáng, Thục Linh cảm thấy mình đang bắt đầu bước chân vào một cuộc chơi không cân sức, cô quá nhỏ bé so với những người khác, phải chăng cô đang phiêu lưu trong một thế giới không thuộc về mình.

Thục Linh với tay bấm chuông, cô thoáng ngần ngại muốn bỏ về, bấm chuông rồi nhưng cô cầu mong sẽ không có người nghe thấy.

Nhưng không đúng theo mong muốn của cô, cô quay đầu định bước ra xe thì gặp ngay ánh mắt sắc lạnh của Đức Long đang ngược nhìn mình, đành phải quay đầu lại thôi. Thục Linh hít một hơi sâu để lấy thêm chút dũng khí cho chính mình, cô đưa tay bấm lên một hồi chuông dài, lần này thì chưa đầy năm phút đã có người chạy ra mở cổng.

Thục Linh bước vào ngôi biệt thự sang trọng vào hàng bậc nhất ở đây, trong khu chung cư dành cho những đại gia giàu có Phú Mỹ Hưng:

- Mời cô ngồi.

Giọng người giúp việc vang dội, tất cả như một điều kỳ diệu, cô đã được bước chân vào ngôi nhà của họ Hoàng Minh, đây không phải là mơ.

Ngồi gần Thục Linh còn có ba cô gái nữa, họ đang nói chuyện với nhau, có lẽ họ cũng giống như cô “tham gia dự tuyển” làm con gái nhà Hoàng Minh.

Một cô gái ăn mặc thật bốc lửa và quyến rũ, một cô thì lại ăn mặc quá kín đáo còn lại một cô gái thì mặc một chiếc áo pull ngắn tay cùng một chiếc quần Jean lửng phong cách thật trẻ trung. Mỗi một cô gái đều có nét đẹp riêng, ai cũng đều có thể là con gái của nhà Hoàng Minh, ngoại trừ bản thân Thục Linh này ra.

- Cô mới vào tên gì vậy? Giới thiệu đi!

Cô gái ăn mặc bốc lửa hất hàm hỏi Thục Linh. Thục Linh cũng muốn làm quen với họ nên bạo dạn trả lời:

- Dạ, em tên Thục Linh!
- Cái tên nghe hiền nhỉ, nhưng không biết con người có như tên không?
- Chị!

Cô gái nói nhanh:

- Đừng nghĩ tôi nói “sốc” cô, tôi là vậy nghĩ gì nói ra không rào trước đón sau, làm vậy đông dài mệt lắm. Tôi tên là Mỹ Kim, cứ gọi bằng tên là được rồi, không cần phải gọi chị em đâu.

Cô gái có đeo cặp kiềng cận dày cộm cũng rụt rè giới thiệu:

- Mình tên là Ánh Hồng, là bạn ở chung cô nhi viện với Mỹ Kim.
- Không cần phải khai nhiều như thế đâu, Ánh Hồng. Có ai cần Ánh Hồng phải khai nơi ở đâu. Hừ!

Mỹ Kim giọng lạnh chanh la Ánh Hồng. Thục Linh nghĩ chắc hẳn là bé Ánh Hồng bị Mỹ Kim bắt nạt nhiều lắm. Nhìn thấy Ánh Hồng sợ sệt Mỹ Kim mà Thục Linh thoáng rùng mình khi phải sống một thời gian dài với cô gái này.

Cô gái mặc chiếc áo pull nở một nụ cười thật tươi, nụ cười của cô gái này rất ưa là dễ thương bởi được điểm thêm một chiếc răng khểnh phía trước, tạo thành một nét rất ưa nhìn.

- Chào bạn mình tên là Yên Ninh, cũng là người đến đây dự tuyển làm con gái ngài tĩ phú Hoàng Minh Nhựt. Trong thời gian ở đây, chúng ta hãy làm bạn tốt của nhau ghen Thục Linh. Mình rất vui có nhiều bạn như thế này.

- Yên Ninh! Cậu là người thích đến đây nhất đó.

Giọng Mỹ Kim chen vào để gây khó cho Yên Ninh, nhưng Yên Ninh đã cười thật tươi trả lời:

- Mình thích vào nơi đây, vì đây là một cuộc chơi không tốn tiền, chúng ta sẽ được ở những căn phòng sang trọng, được đi chơi nhiều nơi và tham gia các buổi tiệc của giới thượng lưu, tất cả đều rất vui mà, phải không Thục Linh?

Thục Linh cười nhẹ:

- Ừ, mình cũng vào đây cho biết thôi.

Mỹ Kim ngồi gần đó nghe thấy cười khẩy:

- Xem ra, trong số chúng ta đã có hai người không thiết tha làm con nhà này rồi, vậy cũng tốt đỡ phải tranh đua gay gắt.

Ánh Hồng rụt rè nói nhỏ:

- Tớ không tranh giành với cậu đâu.
- Tốt! Vậy giờ chỉ còn mỗi mình tôi là người thích làm con nhà này. Suy nghĩ kỹ lại đi các cô, để sau này khỏi phải hối hận đó.

Câu chuyện sẽ còn tiếp tục nếu như người quản gia không xuất hiện, vẻ mặt lãnh đạm như tiền của ông rất thích hợp với ngôi nhà lớn này, trông vắng và lạnh lẽo:

- Bà chủ muốn gặp các cô. Mời các cô theo tôi.

Nói rồi, ông ta bước đi trước. Lên đến lầu, ông ta quẹo phải và dừng lại trước cánh cửa gỗ lớn. Người quản gia giọng cung kính:

- Thưa bà chủ, tôi đã đưa họ đến đây.

Một giọng nói uy quyền vọng ra:

- Được, cho họ vào đi.

Người quản gia đẩy mạnh cánh cửa lớn, một gian phòng rộng được bày biện hết sức cuốn hút hiện ra.

- Mời các cô!

Thục Linh cùng ba cô bạn bước vào phòng, ngay cả Mỹ Kim người hay nói nhất cũng im lặng nể sợ vẻ uy quyền của bà chủ nhà họ Hoàng.

- Các cô ngồi đi.

Bà Minh Nhựt nhìn thẳng vào các cô gái, bà nhìn rất kỹ khiến họ phải sợ. Mỹ Kim là người lên tiếng đầu tiên:

- Bà định làm cách gì để tìm ra con gái của mình trong số chúng tôi?

Bà Minh Nhựt mỉm cười:

- Chuyện đó không cần các cô quan tâm, đó là chuyện của chúng tôi. Để nhận ra con gái của mình tôi tự biết phải như thế nào? Được rồi các cô có thể trở về phòng của mình, ngày mai chúng ta sẽ lên Đà Lạt.

Thục Linh nghe thế, kinh ngạc hỏi nhanh:

- Thưa bà, tại sao chúng ta lại phải lên tận Đà Lạt?

- Vì con trai tôi sẽ gặp các cô ở nơi đó và chính nó sẽ tìm ra em gái của mình.

Yên Ninh cười lí lắc nói nhanh:

- OK. Chúng ta sẽ đi Đà Lạt. Vậy bây giờ chúng tôi về phòng nhé, bà Minh Nhựt. Bye bye bà.

Nói rồi, Yên Ninh đứng phắt dậy kéo tay Thục Linh bước đi, tiếng Yên Ninh vẫn lú lo.

Đà Lạt, Thục Linh đã đặt chân đến vùng đất này, các giọt sương đêm vẫn còn ngủ vùi trên lá cây thông. Lặng lẽ nép mình dưới tán lá các mái nhà với nhiều kiểu kiến trúc mới lạ hiện ra, có nhà hình vòm, có mái nhà nhọn vút thẳng lên.

Con người ở thành phố Đà Lạt này vẫn chưa thức giấc, nếu như Thục Linh không làm thì người Đà Lạt có thói quen ngủ muộn và dậy cũng muộn. Xe chạy băng qua các dãy nhà, băng qua cả dãy rừng thông xanh ngút ngàn để tiến thẳng đến một tòa nhà cao rộng, có thể nhìn đây là một tòa lâu đài hơn là một ngôi biệt thự cổ kính.

Sau khi xuống xe, Thục Linh và mọi người đều được hướng dẫn về phòng riêng của mình. Trong chuyến đi này, ngoài cô và ba người bạn đồng hành còn có người quản gia đi cùng, chắc đây là lệnh của bà Minh Nhật.

Thục Linh nằm ngả vật ra giường, thật là dễ chịu. Cô lăn nhẹ mấy vòng cho giãn gân giãn cốt rồi nhẹ nhàng đứng dậy mở cửa sổ.

Buổi sáng sớm, các tia nắng vẫn còn chưa thức giấc, trời chỉ mới vừa hừng sáng. Thục Linh vốn là một cô gái năng động nên cô đã mau chóng thích nghi với không khí ở nơi đây nhanh chóng.

Cô hít một hơi thật căng lồng ngực rồi thở ra một cách nhẹ nhàng, thật tuyệt, cảm giác như đang ở thiên đường vậy.

- Đi tham quan thôi.

Nghĩ vậy, Thục Linh chạy nhanh xuống lầu. Cô băng qua những thảm cỏ xanh rì bước đến một vườn hoa, nhiều hoa quá. Thục Linh chưa từng thấy nhiều hoa như thế, cơ man nào là các loài hoa hồng, hoa thược dược, một rừng hoa giữa một tòa lâu đài được bao phủ bởi một bức tường lớn.

- Rột... rột...

Có tiếng động, Thục Linh quay nhanh về nơi phát ra tiếng động đó. Có một bàn tay đang bám trên thành tường đang cố gắng trèo vào nhà.

- Trời! Ăn trộm!

Thục Linh bịt miệng mình lại, để tiếng nói không phát ra. Tên trộm này ngon thật, nhà Hoàng Minh mà dám vào đây “chôm chĩa”. Mà cũng lạ, sao hấn lựa lúc sáng sớm để “làm ăn” thường là người ta ăn trộm ban đêm mà ta. Thôi kệ, Thục Linh định bỏ đi khi nghĩ: nhà Hoàng Minh giàu như thế này, có mất vài món đồ cũng không mất mát gì đâu.

Nhưng... Thục Linh nghĩ lại khi chưa kịp bước đi: Lỡ hấn lấy đồ vật gì quan trọng thì sao ta? Không được! Phải cho tên ăn trộm này một trận mới được. Nghĩ thế, Thục Linh tìm một khúc cây vừa tầm tay rồi núp sau một lùm cây.

Thục Linh cười đắc ý, phải để tên trộm vào trong rồi sẽ “xử”.

- Nhanh lên, vào đây đi, chị cho em biết tay!

Cầm cây gậy trong tay thật chặt, Thục Linh thủ thế như một vận động viên bóng chày, chỉ cần mục tiêu xuất hiện là “bắt”. Kia hấn đang leo xuống... Nào, cứ tiếp đất đi...

Bốp... bốp... - Thục Linh cầm cây đánh thật mạnh vào lưng tên ăn trộm. Đau quá, hấn co giò chạy. Thục Linh cầm cây đuổi theo hấn, vừa chạy cô vừa la:

- Ăn trộm... bắt lấy ăn trộm! Trộm bà con ơi...

Chẳng mấy chốc người trong nhà ùa ra như ong vỡ tổ.

- Đâu... ăn trộm đâu?

- Đó... hấn đó... bắt lấy hấn.

Mọi người nhìn theo hướng của Thục Linh, mới tờ mờ sáng mà phải vất giò chạy để bắt trộm.

- Cho mày chết, dám vào đây mà ăn trộm hả?

- Đứng... đứng... đánh đau quá, là tôi mà.

- Ngừng lại!

Tiếng ông quản gia nói lớn, làm mọi người phải giật mình. Ông bước xăm xăm đến chỗ tên trộm, gỡ tay mọi người.

- Cậu chủ! Sao lại có chuyện này? Ai dám đánh cậu?

Minh Nhật đứng phắt dậy. Bây giờ anh đã có lợi thế hơn. Lau nhanh chút máu ở khóe miệng. Minh Nhật nhìn kẻ cầm gậy bằng đôi mắt tóe lửa:

- Đó, cô ta, người cầm gậy đó!

Lão quản gia quay lại nhìn Thục Linh, khó chịu. Lúc ấy Thục Linh chỉ biết chờ người ra. Tên ăn trộm đã nhanh chóng biến thành cậu chủ nhà này. Cô lấp bắp:

- Tại... tại tôi tưởng là ăn trộm.

- Hừ! Cô giỏi lắm, đánh tôi mà còn đổ vớ thừa.

Hấn ta có cần phải la lên như thế không? Cô chỉ bảo vệ ngôi nhà này thôi chứ có làm gì xấu đâu. Tức khí, Thục Linh nói nhanh:

- Cửa chính sao anh không vào, leo rào làm chi. Đã có gan leo thì người ta nghĩ mình là ăn trộm là phải thôi. Ai đời cậu chủ gì mà đi chơi về leo tường. Hừ!

Minh Nhật quyết không chịu thua:

- Tôi thích leo vậ đó, mọi người trong nhà đều biết như thế, cô đừng có la làng.

- Anh... Đồ láo cá!

- Thôi được rồi, đừng có cãi nhau nữa không hay đâu. Bây giờ mời cậu chủ và cô đây về phòng. Tới bữa ăn sáng, tôi sẽ giới thiệu mọi người với nhau.

Thục Linh nhăn mày liếc tên ăn trộm một lần nữa rồi bước nhanh về phòng. Xem ra, bữa ăn sáng đầu tiên của cô tại ngôi nhà này không còn thú vị gì nữa rồi. Những ngày dài lê thê sắp bắt đầu rồi, mà điểm khởi đầu chắc là tên công tử bột này thôi.

- Người gì đâu mà vô duyên hết sức... ui da.

Minh Nhật xoa lại vết thương, chắc bầm rồi. Gương mặt điển trai của anh đã bị cô gái đó điểm trang cho mấy lớp son phấn rồi. Hừ! Dù cho là ai thì Minh Nhật không thể để mình bị bẽ mặt như vậy.

- Cái giọng nói của con nhỏ này sao quen quen hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải. Ở đâu vậy ta, ở đâu?

Minh Nhật cố gắng nhớ lại nhưng anh không tài nào nhớ ra được, cái đầu óc thông minh của anh lại nhè ngay lúc này mà quên chứ, thiệt là tức.

- Nhãi con, hãy đợi đấy?